

received video recording data (CD-ROM, USB flash drive) should be attached to the inspection protocol.

Key words: information technology, cybercrimes, martial law, individual investigative (detective) actions, examination, search, interrogation via videoconference.

DOI: <https://doi.org/10.33994/kndise.2022.67.3>

УДК 343.14/.112

Олексій Анатолійович Рижий
аспірант
кафедри кримінального процесу
та криміналістики факультету № 1
Інституту з підготовки фахівців для підрозділів Національної поліції

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-5264-3599>

E-mail: Rigii555@gmail.com

Львівський державний університет внутрішніх справ

ОЦІНКА ПОКАЗАНЬ УЧАСНИКІВ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ В СУДІ ПЕРШОЇ ІНСТАНЦІЇ

Дослідження присвячене науковому аналізу оцінки показань підозрюваного, обвинуваченого, свідка, потерпілого, експерта в суді першої інстанції. З метою з'ясування суб'єктів, уповноважених на здійснення зазначеної діяльності у кримінальному процесі, досліджено та проаналізовано такі категорії, як «оцінка доказів», «активність суду у дослідженні доказів», «змагальність». Наведено аргументи, що під час судового провадження в суді першої інстанції єдиним суб'єктом оцінки показань доказів є суд.

Ключові слова: кримінальне провадження, показання, оцінка доказів, судовий розгляд, суд.

Постановка проблеми. Процес доказування у кримінальному провадженні є центральною ланкою кримінального судочинства загалом. Робота з доказами займає надважливе місце у кримінальному процесі. Якщо доказова діяльність завершилася безрезультатно та не встановлено ким і за яких обставин учинене кримінальне правопорушення, то кримінальне судочинство безглузде.

Науковий інтерес до процесу доказування абсолютно виправданий і не випадковий, оскільки вчення про оцінку доказів – це найпотужніший синтез юридичних питань із найскладнішими проблемами світогляду, теорії пізнання, логіки, психології та інших наук. Не є таємницею, що належна оцінка доказів є запорукою прийняття у кримінальному провадженні законних і обґрунтованих процесуальних рішень. Особливої актуальності набуває питання оцінки показань обвинуваченого, потерпілого, свідків та

експерта у суді першої інстанції, оскільки судовий розгляд є центральною стадією кримінального провадження, де всі докази підлягають безпосередньому дослідженню.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Незважаючи на пильну увагу, що приділяється оцінці доказів протягом багатьох років, сьогодні немає єдності у розумінні самого поняття, кола суб'єктів та процедури її здійснення, що не може позначитися на ефективності доказування, оскільки оцінка якості доказів, зокрема й тих, що містяться у показаннях, відіграє значну роль у цьому процесі, та її розуміння і реалізація – запорука успішного здійснення кримінального судочинства. Якщо проаналізувати практику застосування Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) на стадії судового розгляду, то з'ясується, що зміст закріпленого законом порядку дослідження доказів не розкриває всієї його сутності, регламентує поверхнево лише зовнішню форму процесу доказування в суді першої інстанції, не торкаючись практичних змістовних особливостей аналізу кожного доказу у кримінальному провадженні. Стосується це й найбільш розповсюджених процесуальних джерел доказів – показань підозрюваного, обвинуваченого, потерпілого, свідка та експерта.

Мета дослідження. З'ясувати сутність оцінки показань учасників кримінального провадження у суді першої інстанції, визначити суб'єктів, які її здійснюють на цьому етапі кримінального процесу.

Викладення основного матеріалу. Аналіз положень ч. 4 ст. 95 КПК України, відповідно до якої суд може обґрунтувати свої висновки лише на показаннях, які він безпосередньо сприймав під час судового засідання або отриманих у порядку, передбаченому ст. 225 КПК України, свідчить про те що «у такий спосіб законодавець чітко розставив акценти стосовно вектору доказування в змагальному кримінальному процесі, визнавши судовими доказами лише ті, що безпосередньо досліджені судом у судовому засіданні за участю сторін» [1, с. 153]. Викладене дало підстави О. Г. Шило розрізняти судові докази та докази, які збираються під час досудового розслідування [1, с. 153].

В. П. Гмирко й М. Є. Шумило, стверджують, що доказ не є догмою, чимось «застиглим» назавжди, а динамічним юридичним явищем. Він починає формуватися на досудовому розслідуванні, а завершується в судовому засіданні за участю сторін процесу [2, с. 30; 3, с. 98]. Не погоджуємось з таким судженням. Вважаємо, що процесу доказування під час досудового розслідування також властиві усі елементи означеної процедури – збирання, перевірка та оцінка. До таких висновків спонукає й аналіз положень ч. 1 ст. 94 КПК України, відповідно до якої слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінального провадження, керуючись законом, оцінюють кожний доказ з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупність зібраних доказів – з точки зору достатності та взаємозв'язку для прийняття відповідного процесуального рішення [4].

Щодо показань, одержаних слідчим чи прокурором під час досудового розслідування, то вони, на нашу думку, є джерелами доказів саме на цій стадії кримінального процесу. Водночас, зазначимо, що для того, щоб такі докази набули статусу судових, вони мають бути досліджені в судовому засіданні та належним чином оцінені судом. Поділяємо точку зору І. Б. Михайловської, що статус не залежить від того, досліджувалися вони в досудових стадіях процесу або вперше стали доступними учасникам судочинства в ході судового слідства. Поява в стадії судового розгляду нових доказів може бути результатом як клопотання сторін, так і власної ініціативи суду [5, с. 39-40].

Досліджуючи особливості доказування на стадії судового розгляду, слід виходити із методологічної, в цьому контексті, концепції про чітке розмежування двох значень доказування: доказування як діяльність із збирання, перевірки та оцінки доказів та доказування як обґрунтування певного твердження, певної тези [6, с. 9; 7, с. 299], оскільки на стадії судового розгляду здійснюється доказування у розумінні обох цих аспектів.

Достатньо усталеним у доктрині кримінального процесу та таким, що відображений у КПК України, є поділ процесу доказування на такі елементи, як збирання, перевірка та оцінка доказів (ст. 91 КПК України) [8, с. 195; 9, с. 251; 10; 11, с. 220-221].

У процесі розвитку теорії доказів окреслилися різні підходи до визначення поняття оцінки доказів, яка має філософський, психологічний, практичний зміст, що підтверджується процесуальними засобами [12, с. 6]. Одні науковці тлумачать оцінку доказів як регламентовану законом діяльність суб'єктів пізнання [7, с. 103], інші розглядають її як логічний розумовий процес, визначення значення зібраних доказів для встановлення істини [13, с. 156]. З філософської точки зору оцінка як діяльність є суб'єктивним відношенням щодо об'єкту пізнання [14, с. 461], вона не зводиться до суто розумової роботи суб'єкта пізнання, має внутрішню (логічну) та зовнішню (правову) сторони [15, с. 27], завжди органічно «вплітається» в практичну діяльність зі збирання та перевірки доказів [16, с. 182].

Поділяємо підхід до тлумачення оцінки доказів сучасними вітчизняними науковцями, як врегульованої законом розумової діяльності повноважних суб'єктів кримінального провадження щодо визначення належності, допустимості, достатності, достовірності доказів та їх взаємозв'язку для прийняття відповідного процесуального рішення [16, с. 182; 17, с. 49; 7, с. 302]. Таке тлумачення оцінки доказів не викликає сумнівів насамперед з позиції законодавчого визначення суб'єктів та елементів процесу доказування, критеріїв оцінки доказів у кримінальному процесі. Аналогічним чином здійснюється й оцінка такого надважливого джерела доказів як показання учасників кримінального провадження.

Отже, оцінка доказів, зокрема й тих, що містяться у показаннях, є елементом процесу доказування, що полягає у розумовій логічній діяльності з визначення таких властивостей доказів, як належність, допустимість та достатність для прийняття відповідного процесуального рішення, а їх сукупності – з точки зору достатності та взаємозв'язку для прийняття

відповідного процесуального рішення. Водночас беззаперечним вважаємо те, що оцінка доказів – це завершальний елемент доказування, який тісно пов'язаний зі збиранням та перевіркою доказів. Оцінка доказів супроводжує увесь процес доказування, проте особливу роль вона відіграє при прийнятті підсумкових рішень на стадіях кримінального провадження. Вона, на відміну від інших складових процесу доказування, маючи правовий аспект, є суто логічним, мисленнєвим, розумовим процесом. При цьому слід зазначити, що оцінка доказів проводиться як щодо кожного з поданих доказів, зокрема й щодо показань, і щодо всієї сукупності доказів.

На відміну від перевірки, оцінка доказів не поєднана з будь-якими практичними діями та становить суто розумову, логічну діяльність, метою якої є визначення допустимості, належності, достовірності, значення (сили) кожного доказу та достатності їх сукупності для встановлення обставин, які входять у предмет доказування [18, с. 170]. Погоджуємося з точкою зору К. Б. Калиновського, що оцінка може бути як попередньою, що здійснюється під час збирання доказів, так і підсумковою, яка супроводжує винесення рішення, а результат оцінки фіксується у мотивуванні рішення [19].

Важливим у контексті проблеми поведження з такими процесуальними джерелами доказів, як показання є з'ясування питання визначення місця та ступеня активності суду у дослідженні та оцінці показань в суді першої інстанції.

На основі аналізу положень КПК України, які регламентують порядок здійснення судового провадження та окреслюють сутність поняття «перша інстанція», Т. О. Ламбуцька визначила повноваження головуючого в судовому провадженні першої інстанції як закріплені в кримінальному процесуальному законодавстві правомочності головуючого, що забезпечують реалізацію визначеного предметом відання головуючого обсягу його функцій та завдань у кримінальному провадженні в районному, районному у місті, міському чи міськрайонному суді, яке охоплює підготовче судове провадження, судовий розгляд й ухвалення та проголошення судового рішення [4; 20, с. 92]. Такі повноваження головуючого в судовому провадженні першої інстанції визначені, зокрема, у ст.ст. 321, ч.ч. 1, 2 ст. 342, ч. 1 ст. 344, ч.ч. 1, 2 ст. 348, ч. 1 ст. 349, ч.ч. 1, 2 ст. 352, ч. 1 ст. 353 КПК України. Саме суд в особі головуючого, який, застосовуючи механізм, передбачений ст. 333 КПК України, інші повноваження, передбачені законом, зберігаючи об'єктивність та неупередженість, орієнтований КПК України на створення необхідних умов для ефективної реалізації сторонами їхніх процесуальних прав.

У ст. 23 КПК України визначено, що суд досліджує докази безпосередньо, а показання учасників кримінального провадження отримує усно. Звідси випливає, що показання учасників кримінального провадження за наслідком безпосереднього їхнього дослідження у ході судового розгляду сприймаються та оцінюються судом на основі, так званого, внутрішнього переконання судді [4]. Також положення кримінального процесуального закону про незмінність складу суду забезпечують безпосереднє сприйняття

й оцінку доказів всіма суддями від початку й до кінця судового розгляду, гарантують всебічність, повноту та об'єктивність дослідження всіх обставин кримінальної справи, без яких неможливе постановлення законного, обґрунтованого й справедливого вироку [21, с. 336].

Безпосередність дослідження показань, речей, документів, як загальна засада кримінального провадження, яку визначено у п. 16 ч. 1 ст. 7 і сформульовано у ст. 23 КПК України, має значення для повного з'ясування обставин кримінального провадження та його об'єктивного вирішення. Безпосередність дослідження доказів означає звернену до суду вимогу закону про дослідження ним всіх доказів зібраних у конкретному кримінальному провадженні, що забезпечує безпосереднє сприйняття й оцінку доказів всіма суддями від початку. Отож безпосередність сприйняття доказів дає змогу суду належним чином дослідити і перевірити їх (як кожний доказ окремо, так і у взаємозв'язку з іншими доказами), здійснити їх оцінку за критеріями, визначеними у ч. 1 ст. 94 КПК України, і сформулювати повне та об'єктивне уявлення про фактичні обставини конкретного кримінального провадження.

Значущість такого напрямку судової діяльності як здійснення правосуддя, вимагає створення таких умов дослідження фактичних обставин кримінального правопорушення, які б забезпечували прийняття обґрунтованого судового рішення [22, с. 113]. Усі суб'єкти судового кримінального процесу наділені певними повноваженнями, правами та обов'язками у сфері доказування. Характер цих повноважень, прав та обов'язків, безумовно, є різним і залежить від кримінальної процесуальної функції суб'єкта, його інтересу у кримінальному провадженні, загального кримінального процесуального статусу тощо [22, с. 78].

З огляду на принцип змагальності учасники судового провадження користуються рівними правами щодо дослідження доказів і доведення їх переконливості перед судом, а суд зобов'язаний створити учасникам судового провадження необхідні умови для здійснення наданих їм процесуальних прав і спрямовувати судове слідство на забезпечення здійснення сторонами своїх прав [17, с. 164]. До повноважень суду входить певний інструментарій зі створення умов для активності сторін, самостійного отримання доказів, їх дослідження та оцінки для винесення обґрунтованого, законного, справедливого рішення по справі. Якщо активність суду має за мету перевірку та оцінку доказів, то цю діяльність слід розцінювати як таку, що відповідає принципу змагальності. У разі, коли активність суду продиктована метою створення доказової бази сторони обвинувачення чи захисту або зміцнення їх позицій, така діяльність явно суперечить засаді змагальності.

Отже, розглядаючи процесуальний порядок дослідження доказів у суді першої інстанції та питання про роль та активність суду, ми стикаємося з так званою дихотомією: з одного боку, суд не може бути байдужим до встановлення всіх обставин у кримінальному провадженні, а, з іншого боку, він не повинен підміняти собою сторони, між якими відбувається змагання. Суд створює сторонам рівні умови для відстоювання своїх процесуальних

позицій. Однак цього може виявитися недостатнім для винесення законного та справедливого рішення у кримінальному провадженні.

На наше переконання, саме суд є єдиним суб'єктом оцінки доказів під час судового розгляду, зокрема й у суді першої інстанції. При цьому переконливими вважаємо висновки, зроблені Т. Г. Оксютю стосовно віднесення до суб'єктів оцінки доказів запасного суддю. При цьому науковцем наголошується, що внутрішнє переконання зазначеного суб'єкта кримінального провадження може реалізуватись у прийнятті відповідних процесуальних рішень виключно з набуттям запасним суддею статусу основного судді на підставі оцінки як кожного доказу окремо, так і всіх доказів у їхній сукупності та взаємозв'язку, з позиції їх належності, допустимості, достатності й достовірності [18, с. 176]. Однак, зважаючи на те, що залучення запасного судді до процесу доказування у кримінальному провадженні, є радше винятком, визначеним ст. 320 КПК України, ніж правилом, та беручи до уваги те, що реалізувати свої повноваження зазначений суб'єкт може виключно після набуття статусу основного судді, маємо усі підстави стверджувати, що суд є єдиним суб'єктом оцінки доказів у судовому провадженні першої інстанції, зокрема й тих, що містяться у таких процесуальних джерелах доказів як показання підозрюваного, обвинуваченого, потерпілого, свідка та експерта.

Висновки. З огляду на окремі умовиводи, зроблені нами вище, можемо зробити висновок, що оцінка показань підозрюваного, обвинуваченого, свідка, потерпілого, експерта в суді першої інстанції – розумова логічна діяльність судді, яка полягає в тому, що, керуючись законом і правосвідомістю, суддя за своїм внутрішнім переконанням розглядає відомості, що містяться в показаннях окремо, а також в сукупності з іншими доказами, визначає їхню належність, допустимість, достовірність і достатність для прийняття проміжних та кінцевих рішень у судовому кримінальному провадженні. Іншими словами, це ухвалення судом юридичної якості наданих сторонами, або зібраних судом показань, у результаті чого вони набувають або не набувають юридичної сили.

Перелік посилань

1. Шило О. Г. Загальна характеристика показань як процесуального джерела доказів у кримінальному провадженні. *Вісник кримінального судочинства*. № 1/2015. С. 151-156.
2. Гмирко В. П. Кримінально-судові докази: юридичне поняття чи дефініція. *Право України*. 2014. № 10. С. 26-35.
3. Шумило М. Є. Поняття доказів у кримінальному процесі: пролегомени до розуміння «невловного» феномену доказового права. *Вісник кримінального судочинства*. 2015. № 3. С. 95-104.

References

1. Shylo, O. H. (2015). General characteristics of testimony as a procedural source of evidence in criminal proceedings. *Bulletin of criminal proceedings*. No. 1. P. 151-156. (in Ukrainian).
2. Hmyrko, V. P. (2014). Criminal evidence: legal concept or definition. *Law of Ukraine*. No. 10. P. 26-35 (in Ukrainian).
3. Shumylo, M. Ye. (2015). The concept of evidence in criminal proceedings: prolegomena for understanding the "elusive" phenomenon of evidence law. *Bulletin of*

4. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/print1458049476321499>. (дата звернення 25.03.2022).
5. Михайловская И. Б. Соотношение судебных и следственных доказательств. *Государство и право*. 2006. № 9. С. 39-47.
6. Михеенко М. М. Доказывание в советском уголовном судопроизводстве : монография. Киев, 1984. 131 с.
7. Строгович М. С. Курс советского уголовного процесса. Москва, 1968. Т. 1. 470 с.
8. Грошевий Ю. М., Тацій В. Я., Туманянц А. Р. та ін. Кримінальний процес: підручник / за заг. ред. В. Я. Тація, О. В. Капліної, О. Г. Шило. Харків, 2014. 824 с.
9. Сысков В. Л. Доказательственная деятельность суда первой инстанции по уголовным делам: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Челябинск, 2006. 279 с.
10. Стоянов М. М. До питання визначення властивостей доказів у кримінальному процесі. *Актуальні проблеми держави і права: зб. наук. пр.* Одеса, 2008. Вип. 44. С. 208-213.
11. Кримінальний процесуальний кодекс України: наук.-практ. комент. / відповід. ред.: С. В. Ківалов, С. М. Міщенко, В. Ю. Захарченко. Харків, 2013. 1104 с.
12. Заклюка А. В. Докази та доказування на стадії досудового розслідування: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2016. 208 с.
13. Уголовно-процессуальное право Российской Федерации: учебник / Л. Б. Алексеева, В. А. Давыдов, М. С. Дьяченко, Г. П. Ивлиев; под ред. П. А. Лупинской. Москва: Юристь, 1997. 591 с.
- criminal proceedings*. No. 3. P. 95-104. (in Ukrainian).
4. Criminal Procedure Code of Ukraine: Law of Ukraine as of April 13, 2012. No. 4651-VI. Retrieved from: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/print1458049476321499>. (in Ukrainian).
5. Mikhailovskaia, I. B. (2006). The ratio of judicial and investigative evidence. *State and Law*. No. 9. P. 39-47. (in Russian).
6. Mikheenko, M. M. (1984). Evidence in Soviet criminal proceedings: monograph. Kyiv. 131 p. (in Ukrainian).
7. Strogovich, M. S. (1968). The course of the Soviet criminal process. Vol. 1. Moscow. 470 p. (in Russian).
8. Hroshevyi, Yu. M., Tatsii, V. Ya., Tumaniants, A. R. et al. (2014). Criminal process: a textbook. Kharkiv. 824 p. (in Ukrainian).
9. Syskov, V. L. (2006). The evidential activity of the court of the first instance in criminal cases: Candidate's thesis of Juridical Sciences: 12.00.09. Cheliabinsk, 279 p. (in Russian).
10. Stoianov, M. M. (2008). Until the power of evidence is given to the criminal process. *Current problems of the state and law*. Odesa. No. 44. P. 208-213. (in Ukrainian).
11. Kivalov, S.V., Mishchenko, S. M., Zakharchenko, V. Yu. (Eds.) (2013). Criminal Procedural Code of Ukraine. Kharkiv. 1104 p. (in Ukrainian).
12. Zakliuka, A. V. (2016). Proving that proof at the stage of pre-trial investigation: Candidate's thesis of Juridical Sciences: 12.00.09. Kyiv. 208 p. (in Ukrainian).
13. Alekseeva L. B., Davydov V. A., Dyachenko M. S., Ivliev G. P. (1997). Criminal Procedure Law of the Russian Federation. Moscow. 591 p. (in Russian).

14. Шинкарук В. І. Філософський енциклопедичний словник. Київ, 2002. 742 с.
15. Громов Н. А., Зайцева С. А. Оценка доказательств в уголовном процессе. Москва, 2002. 123 с.
16. Мирошніченко Т. М. Окремі аспекти правового регулювання оцінки доказів у кримінальному провадженні України. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. Вип. 29. Т. 2. 2014. С. 181-185.
17. Басай Н. М. Визнання доказів недопустимими в кримінальному процесі України: підстави, процесуальний порядок і правові наслідки: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Одеса, 2012. 264 с.
18. Оксютя Т. Г. Процесуальний статус запасного судді у судовому провадженні України: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2018. 244 с.
19. Калиновский К. В. Уголовный процесс: Конспект лекций. Уголовный процесс. Сайт К. Калиновского. URL: http://kalinovsky-k.narod.ru/p/lecture_notes/5.html. (дата обращения: 25.03.2022).
20. Ламбуцька Т. О. Процесуальний статус головуючого в судовому засіданні в Україні: дис. ... канд. юрид. наук (д-ра філософії): 12.00.09 / НАВС. Київ, 2021. 234 с.
21. Грошевий Ю. М., Мірошніченко Т. М., Хоматов Ю. В. Кримінальний процес України: підручник. Харків, 2000. 496 с.
22. Литвин О. В. Кримінально-процесуальне доказування у стадії судового розгляду: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Одеса, 2016. 214 с.
23. Кудрявцева А. В., Сысков В. Л. Доказательственная деятельность суда первой инстанции по уголовным делам. Москва, 2007. 256 с.
14. Shynkaruk, V. I. (2002). Philosophical encyclopedic dictionary. Kyiv. 742 p. (in Ukrainian).
15. Gromov, N. A., Zaitseva, S. A. (2002). Evaluation of evidence in criminal proceedings. Moscow. 123 p. (in Russian).
16. Myroshnichenko, T. M. (2014). Some aspects of the legal regulation of the evaluation of evidence in criminal proceedings in Ukraine. *Scientific Bulletin of the Uzhhorod National University. Serie: Law*. Issue 29. Vol. 2. P. 181-185. (in Ukrainian).
17. Basai, N. M. (2012). The recognition of evidence as inadmissible in the criminal process of Ukraine: evidence, procedural order, and legal implications: Candidate's thesis of Juridical Sciences: 12.00.09. Odesa. 264 p. (in Ukrainian).
18. Oksiuta, T. H. (2018). Procedural Status of a reserve judge in court proceedings in Ukraine: Candidate's thesis of Juridical Sciences: 12.00.09. Kyiv. 244 p. (in Ukrainian).
19. Kalinovskiy, K. B. Criminal process: lecture notes [Electronic resource] // Criminal process. Site of K. Kalinovskiy. Retrieved from: http://kalinovsky-k.narod.ru/p/lecture_notes/5.html (in Russian).
20. Lambutska, T. O. (2021). Procedural Status of the presiding judge in a court session in Ukraine: Candidate's thesis of Juridical Sciences: 12.00.09. Kyiv. 234 p. (in Ukrainian).
21. Hrosheviy, Yu. M., Miroshnychenko, T. M., Khomатов, Yu. V. (2020). Criminal process of Ukraine: a handbook. Kharkiv. 496 p. (in Ukrainian).
22. Lytvyn, O. V. (2016). Criminal and procedural proof at the stage of judicial review: Candidate's thesis of Juridical Sciences: 12.00.09. Odesa. 214 p. (in Ukrainian).
23. Kudriavtseva, A. V., Syсков V. L. (2007). The evidential activity of the court of the first instance in criminal cases. Moscow. 256 p. (in Russian).

ASSESSMENT OF THE TESTIMONY OF PARTICIPANTS IN CRIMINAL PROCEEDINGS IN THE COURT OF FIRST INSTANCE

O. Ryzhyi

The article is devoted to the scientific analysis of the assessment of the testimony of a suspect, accused, witness, victim, or expert in the court of the first instance. In order to establish the subjects authorized to carry out these activities in the criminal process, such categories as “assessment of evidence”, “activity of the court in the study of evidence”, and “competitiveness” have been researched and analyzed. Arguments are given that in the process of judicial proceedings in the court of the first instance, the only subject of evaluation of testimony and evidence is the court.

Evaluation of the testimony of a suspect, accused, witness, victim, an expert in a court of the first instance is the mental logical activity of a judge, which consists of the fact that, guided by the law and legal consciousness, the judge, according to his inner conviction, considers the information contained in the testimony separately, as well as in conjunction with other evidence determines their belonging, admissibility, reliability, and sufficiency for making intermediate and final decisions in judicial criminal proceedings. In other words, this is the acceptance by the court of the legal quality of the testimony provided by the parties or collected by the court, as a result of which they acquire or do not acquire legal force.

Key words: criminal proceedings, testimony, evaluation of evidence, trial.

DOI: <https://doi.org/10.33994/kndise.2022.67.32>
УДК 343.1

Даріна Олексіївна Рудь
аспірантка
кафедри кримінального права, процесу та криміналістики
Інституту економіки та права

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7804-5378>
E-mail: rud.darina@gmail.com

Класичний приватний університет
ЩОДО КВАЛІФІКАЦІЙНИХ ВИМОГ ДО ФАХІВЦЯ З ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
(НА ПРИКЛАДІ НОВОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ)

Стаття присвячена визначенню професійної підготовки осіб, які виконують правоохоронні функції та розглянуто особливості навчання фахівців зі спеціальності «Правоохоронна діяльність». Виявлено та ідентифіковано проблемні питання концептуальних засад покращення діяльності правоохоронних органів та якості їх підготовки. Досліджений та відзначений